

JACHTWERF RIK HOMAN

WERFNIEUWS 32 Najaar 2002

La riviere de Bono, drie uur in de morgen, aardedonker. We liggen met de Elisabeth voor anker in het midden van de rivier. Het begint te motregen, wat op onze nieuwe kap al veel geluid maakt. Even later regent het, je moet al luid praten om elkaar te verstaan. Dan volgen slagregens; op de strakgespannen buiskap maakt dat een oorverdovend lawaai; het lijkt wel of we in een trommel zitten. Het waait nu ook erg hard, de nieuwe kap laat gelukkig geen water door maar wel waait het er onderdoor; daar moet dus nog een aanpassing komen. Met een dweil en een handdoek stopt Tiny de kieren dicht, maar onze slaapzak vertoont al verdacht donkere plekken in het licht van de zaklamp. "Morgen gaan we maar weer terug naar de auto" zegt Tiny, die denkt altijd dat het nooit meer ophoudt met regenen. Ik brom wat terug en probeer weer wat te slapen. Het is inderdaad beestenweer; later blijkt dat even verder in Frankrijk zware overstromingen zijn met vele doden.

Elisabeth in het haventje van Le Bono dat bij eb helemaal droogvalt.

Even later worden we weer wakker. De regen is gelukkig opgehouden maar er is iets anders mis. We liggen schuin! Ik ruk de kap open en zie dat de hele rivier is drooggevallen. Nieuwe maan natuurlijk; springtij, dan is ook het laagwater veel lager. Daar had ik niet op gerekend. Waarom heb je ook niet met de pikhaak gepeild zegt Tiny. Ik zeg dat ik geen stok van 5 meter had, maar ja, ik had natuurlijk als voorzorg de kimsteunen onder de boot moeten binden; maar ik dacht dat dat hier niet nodig zou zijn. Met het vallen van het water wordt de boot steeds tuiteliger; en komt tenslotte onder 30 graden scheef te liggen. Dat slaapt niet makkelijk, maar na twee uur komen we weer recht en slapen we toch nog. 's-Morgens schijnt de zon weer en we beginnen met zwemmen in het heldere water en leggen de slaapzakken in de zon; je ziet de donkere plekken bijna opdrogen. Ik hoor Tiny gelukkig niet meer over de auto.

Twee dagen daarvoor waren we uit Reeuwijk weggereden met de Elisabeth op de trailer. Ik had het erg druk gehad met de auto, waar van alles aan moest gebeuren, die is tenslotte ook al weer 15 jaar oud. Ook had ik een speciale trolley gemaakt om de boot makkelijker zelf te water te kunnen laten. Dat lukte ook prima want in Auray was een kade met een niet al te steile helling.

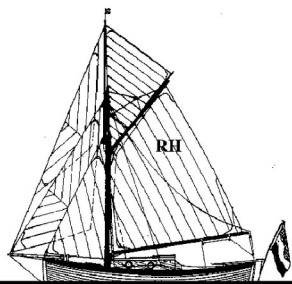
Hier ligt de Elisabeth langs de kade in St Goustan, de haven van Auray. Voorbij de ponton gingen we te water.

De procedure is als volgt: de trailer op een vlak stuk losmaken van de auto en de boot naar achteren schuiven. Dan de trolley in het midden eronder, waardoor de boot steeds meer op de trolley komt te staan. Met behulp van wat omstanders konden we de boot met trolley en al makkelijk in het water rollen, waarna de trolley weer opgevist wordt.

Inruimen langs de kade in St Goustan. Waar laten we alles?

De auto en trailer parkeerden we gewoon op de kade; makkelijk zo vlakbij en misschien ook wat veiliger. Toch altijd weer een opluchting als alles weer gelukt is, de mast overeind staat en alle spullen hun plekje hebben gevonden. Eindelijk tijd om om ons heen te kijken en op een terrasje van een espresso te genieten. Wat een prachtig plaatsje is St Goustan, het haventje van Auray. Een mooie kade onder aan een steile helling met de huizen tegen de helling aan geplakt. Veel toeristen, terrasjes overal en een warme avondzon.

JACHTWERF RIK HOMAN

Na wat boodschappen (lekker Frans brood, boter, camembert en een fles wijn: Menetou) bij een restaurantje op de kade vlak bij de Elisabeth heerlijk gegeten; natuurlijk vis want in Bretagne is vis eten een feest. Het is al vroeg donker in september maar ik wil niet aan de kade blijven liggen, dus varen we na tien nog met de eb mee op de onvolprezen electromotor geruisloos de rivier af tot bij de splitsing bij Le Bono. Daar vinden we een boei met "Visiteurs" erop en we maken voor de eerste keer deze vakantie ons bed klaar.

Het interieur van de nieuwe tent. Tiny wordt net wakker.

Vooraf in het begin is dat een heel gedoe omdat je dan nog niet precies weet waar alles ligt. Eerst de nieuwe kap erop; over de deelbare fiberglas stokken wordt de buiskap verlengd met een aanritsbaar gedeelte tot achteraan; veel gemakkelijker en meer ruimte binnen. De vloer omhoog brengen, luchtbed erop, met de elektrische pomp oppompen

Zomaar een mooi plekje langs de Riviere d'Auray.

(toch accu's genoeg) slaapzakken erop, kussentje, lampje erboven en nog even lezen. 's-Morgens alles weer in de omgekeerde volgorde. We zijn daar meestal wel een uurtje zoet mee; heel anders als op onze andere boot, de Pagan waar we soms vijf minuten na opstaan alweer varen. Prachtige ochtend, eerst zwemmen, ontbijtje met thee en met de vloed naar Le Bono gevaren. Mooi haventje, waar we net kunnen

aanleggen bij de kade. Van onze vorige reizen kennen we daar de apotheker die ook enthousiast zeiler is.

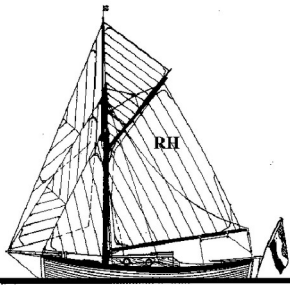
Wat een prachtige omgeving!

We gaan het volgende weekeinde samen zeilen. In de middag zeilen we de rivier verder op en ik ga de wal op om bramen te zoeken. Later ankeren we in het midden, waar het dus niet diep genoeg bleek te zijn. Nadat de slaapzakken dus weer gedroogd zijn, varen we met de eb de rivier af en met het begin van de vloed naar Ile aux Moines, we komen gelijk aan met een Engels jacht met twee heren, die ons uitnodigen op de borrel; whiskey dus. Later gaan we samen in een restaurantje eten; gezellig, maar de combinatie van teveel whiskey en de wijn valt niet zo gelukkig. Het eiland is rustig op het eind van het seizoen, maar niet minder mooi. Wel zijn veel restaurants gesloten en we eten wat aan boord. Zo zeilen we van de ene hoek van de Golf naar de andere; soms makkelijk met lichte wind en weinig stroom, soms moeilijk met harde stroom mee en tegenwind, wat bij stroomsnelheden van zo'n 15 km/u een heftig effect heeft: hoge puntige golven.

Wildwatervaren met de Elisabeth: voor ons de gevaarlijkste rots le Mouton, waar je niet op moet verzeilen

We waren dan ook opgelucht toen we op een avond Port Navalo nog net in konden zeilen voordat we door de felle stroom naar zee werden gezogen. We gingen daar weer eens

JACHTWERF RIK HOMAN

heerlijk vis eten in het restaurantje op de kade; daarna in het donker naar een boei gevaren en vastgemaakt voor de nacht. Nou dat werd een ander nachtje dan we hadden gedacht want hoewel ik het touw goed aan de boei had vastgemaakt, bleek dat het andere eind niet aan de voorbolder vast zat. We werden wakker toen we stemmen hoorden en iets tegen de boot hoorden gooien. Ik met mijn slaperige hoofd naar buiten en het duurde even voordat ik besepte dat we de haven al uit waren en met de laatste eb naar zee dreven. Vissers op de kade hadden onze boot langs zien drijven en gooiden een steentje om te zien of er iemand aan boord was.

The day after the night before: Rik rust uit aan het roer.

We waren toen al zo'n halve mijl van de boei af, langs vele schepen, langs de kade, havenhoofd en eromheen, in de volle ebstroom naar zee toe. Wat is het dan makkelijk om de electromotor aan te kunnen zetten en nog liggend op bed, terug te sturen, wat nog aardig lang duurde door de flinke stroom; gelukkig was het windstil. Terug naar de boei, en nu goed vastgemaakt, kimsteunen weer uit want hier zouden we kunnen droogvallen en weer slapen. Of we geslapen hadden geloof ik niet, maar Tiny zei op een gegeven moment "We gaan schuin". Kan niet zei ik want nu heb ik de steuntjes ondergebonden. Misschien staat de ene kant wel in een kuil; laten we de boot maar over de andere kant leggen. Met zijn tweeën aan een kant lukte het om de boot rechtop te krijgen, maar met een enorme haal vielen we over de andere kant met nog veel meer slagzij; veel meer al dan de vorige keer toen we helemaal geen steunen hadden. En de boot lag ook zo voorover. Dan maar weer terug naar de andere kant en weer lukte het om de boot door het dode punt te krijgen. Het water was nu veel verder gezakt en de zwaai was dan ook verbluffend; het leek nu werkelijk of we omsloegen tot 90 graden, in elk geval probeerde ik snel over het bed terug te kruipen, maar een van de steunen waarmee de vlonders op hoogte van de bank worden gebracht begaf het en ik zakte door het bed tot op de bodem van de boot. Na dit even verwerkt te hebben krabbelde ik overeind; de boot lag vrijwel op zijn kant en ik kon zo overboord stappen en kijken waarom we zo rot lagen. Welnu, iets achter het midden van de kielbalk lag een groot betonnen blok, waar de boei aan

vast ligt. Dit blok lag wel 30cm boven de grond. De boeg van de boot lag helemaal voorover en de kimsteunen konden de boot dus nooit rechtop houden. Met Tiny als contragewicht kon ik de boot weer rechtop balanceren en wist zowaar aan een kant de kimsteun op het betonblok te krijgen. Heel voorzichtig weer aan die kant aan boord geklommen en zorgen dat we aan die kant bleven. We hebben we toen maar eerst een borrel gedronken; niet dat ik dat verdiend had maar meer om de ellende te vergeten.

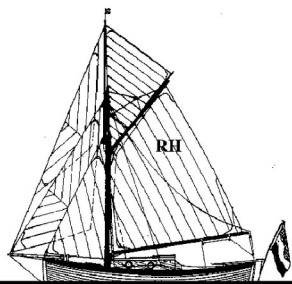

Hier eten we Langoustines, Oesters, stokbrood met boter
Met deze gebeurtenissen achter de rug was mijn plan om naar Belle Ile te varen bij Tiny natuurlijk helemaal passé en zeilden we in plaats daarvan langs de kust naar La Trinité. Mosselen en Langoustines gekocht op de markt en natuurlijk wijn en brood en zeilden onder de brug door de rivier verder op. Prachtige rivier met overal oestervissers aan het werk. Ze hebben daar hele platte boten die al op 20 cm water kunnen varen.

Zomaar een strandje op een eilandje tegenover Locmariaquer.

De volgende dag, na zwemmen en ontbijt weer stroomafwaarts en met de vloed weer de nauwe doorgang bij Port Navalo gepasseerd en op een mooi plekje een boei gevonden. Het mooie weer blijft aanhouden; elke morgen zwemmen en laten opdrogen in de zon. De wind gaat later naar het Oosten en wordt stevig; we hebben een paar keer

JACHTWERF RIK HOMAN

moeite om er tegenin te komen, maar dan zoeken we maar een ander plekje op dan we bedoeld hadden; keus genoeg er zijn hier 300 eilanden.

De Elisabeth weer op de trailer zetten; met de takel trekt Tiny de boot omhoog.

Vooral op Ile d'Artz hebben we veel gelopen, het is dan ook een prachtig eilandje, wat kleiner dan Schiermonnikoog, maar wat een veelzijdige natuur: stranden, meren, bos, steile afgronden, rotsen. Appeltjes overal aan de bomen, heerlijke peren, noten en natuurlijk overal bramen. Oesters kopen we bij de plaatselijke visserman en een fles witte wijn hebben we altijd nog wel onderin de boot liggen.

Hier trekt Tiny met de lier de boot op de trailer.

Als we denken dat het weer wat minder wordt, besluiten we terug te gaan en de boot weer op te laden. Dat lukt weer prima, na een paar uurtjes werken staat alles weer opgeladen en zoeken het restaurantje tegenover La Trinité op waar we met de boot niet konden aanleggen. Wat kan je daar lekker fruits de la mer eten! Even verderop een prima plekje gevonden vlak aan het strand en in de auto geslapen, 's-morgens natuurlijk zwemmen en een tochtje gemaakt langs de kust: La Roche Bernard, Priac, La Turballe, Le Croisic, en tenslotte La Baule, waar we wegvluchtten want al die flats hebben we in Scheveningen ook. Weer een prachtig plekje aan het strand gevonden om te slapen in de auto, zwemmen 's-morgens en op de terugweg. Tegen de avond langs Deauville en Trouville, naar Honfleur; weer een gastronomisch hoogtepunt en zondag weer thuis waar we bij

een glaasje wijn de avonturen vertellen aan Eliane en Cees, die op de werf gepast hebben.

Hier komt de boot los van de trolley; de achterwielletjes doen nu het werk.

Nou dit verhaal is alweer te lang geworden; ben benieuwd of de foto's er nog bij kunnen.

Zo kamperen we met de auto. Een prachtig plekje vlak aan zee, 's-morgens weer zwemmen.

Voor wat betreft de winterstalling; ik neem aan dat u zoals gebruikelijk de boot wilt stallen. Ik begin rond 15 oktober met binnenzetten van de boten, zorgt u svp dat de boot dan klaarligt; spullen eruit, sloten eraf en de mast omlaag. Ik maak ze dan van buiten netjes schoon en zorg voor de motor als dat is afgesproken. Als u de bijgaande rekening betaald, dan is uw plaats gereserveerd; als u niet komt stallen, dan graag zo snel mogelijk een telefoontje.

Rik en Tiny Homan